

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105^{bis} Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106^{bis} Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . . 5 Cent

De ontwikkeling der arbeidersbeweging en de oprichting der Arbeidersinternationale.

1) In het tijdperk, dat aan den wereldoorlog vooraf ging, is de ontwikkeling van het kapitalisme nationaal geweest, d.w.z. het wist zich in het eigen land de staatsmacht te veroveren na het feudalisme (adel) overwonnen en grootendeels vernietigd te hebben. Bleek dit feudalisme, zooals in Duitschland te sterk om vooralsnog vernietigd te kunnen worden, dan wist het kapitaal den adel aan zich dienstbaar te maken. Het harde meedoodenloze jonkerdom werd de ruggegraat van het militarisme en bewees de bourgeoisie uitstekende diensten om het proletariaat te onderdrukken en er de geest van kadavergehoorzaamheid in te brengen.

Toen het kapitaal in de laatste twintig jaren voor den oorlog niet snel genoeg kon groeien, zag het een uitweg tot het maken van grootere winsten en tot veel machtiger ontplooiing door uitbreiding te zoeken in vreemde gebieden.

Temeer daar het steeds voor zijn omvangrijker nijverheid grondstoffen op groote schaal van buitenaf nodig had en die zoo goedkoop mogelijk trachtte te verkrijgen. Het begon steeds grooter belangstelling te krijgen voor de volkeren, die economisch zeer achterlijk waren of nog slechts een geringe ontwikkeling vertoonden. En het voelde zich geroepen zich met het beklagenswaardige lot van die volkeren te bemoeien. Dat kwam nu hierop neer, dat de economisch achterlijke landen eenvoudig als koloniën in bezit genomen werden, zooals Afrika en stukken van Azië, terwijl het zich in de halfontwikkelde landen, zooals Egypte, Perzië, Turkije, China e.a. invloedssferen schiep. Door omkoop, woeker en afpersing wist het in de laatste landen concessies te verkrijgen voor het aanleggen van spoorwegen en kanalen, het ontginnen van mijnen en het oprichten van fabrieken. *) Als schadeloosstelling kreeg het „beschermde land“ dan nog een staf van instructeurs, die zich meester maakten van de administratie, de organisatie van leger en politie enz.

De uitvoer van kapitalen, die hiermee gepaard ging, bracht reusachtige winsten en omdat de geheel kapitalistische ontwikkeling nationaal bleef, bv. Engeland in Egypte, Duitschland in Turkije, Frankrijk in Italië in Noord-Afrika, ontstond een geweldige nijver tussen de groote kapitalistische landen. Hun invloedssferen begonnen elkaar gedeeltelijk te bedekken, zij begonnen elkaar te benadelen in de „levensbelangen van hun volkeren“. De voortdurende wrijvingen, die hiervan het gevolg waren leidden tot de groepering van de Europeesche grootmachten, die ten slotte in den wereldoorlog op elkaar botsten.

2) De ontwikkeling en organisatie van de arbeidersklasse volgde die van het kapitalisme op den voet; d.w.z. ook deze was en bleef tot aan den wereldoorlog hoofdzakelijk nationaal. Wel hadden ze zich internationaal aangesloten, maar het verband was zeer los en alle partijen behielden een groote mate van vrijheid in het eigen land.

In Duitschland begonnen de arbeiders zich politiek en economisch omstreken 1860 te organiseren, terwijl ze in Frankrijk vooral politiek en in Engeland vooral economisch daarmede eenige tientallen jaren vroeger begonnen waren.

Maar eerst met de geweldige opbloei van het kapitalisme zagen de arbeiders hun organisaties aangroeien tot organisaties van honderdduizenden.

Politiek in de parlementen, economisch door hun vakbonden wisten zij zich op te werken tot een macht, waarmee het kapitalisme steeds ernstiger rekening moest houden en waarin het een voortdurende breidel vond in zijn onstuimige drift naar winstmaken.

*) Een en ander zeer helder verklaard door Dr. A. Pannekoek: „Uit de voorgeschiedenis van den wereldoorlog“.

Zoo rust op partijgenoot Frans Utzemann, die zijn trouw aan de revolutionaire zaak op dit oogenblik in een Duitsche gevangenis boet, nog altijd de blaam — door de Rote Fahne op hem geworpen — van te zijn een Duitsche politespion.

In Holland is het niet anders. Dit zal den aandachtigen lezer duidelijk worden als hij de hieronder gepubliceerde brieven leest.

De waarheidlievende heer Wijnkoop maakte n.l. onzen partijgenoot G. uit voor een politespion en de indertijd door de „De Bode“ opgehemelde heer Ceton verleende als een getrouwe diensknicht zijn medewerking.

Hier zijn de brieven: Rotterdam, 23-9-1921.

Aan het Dag. Bestuur
der C.P. in Nederland.

W. K.

Zooals u bekend zal zijn, werd Zondag 4 Sept. jl. te Amersfoort opgericht de Komm. Arbeiders Partij in Nederland.

Tot deze nieuwe groepering is van zelf sprekend ook toetreden de groep Enschede, die na den beruchten avond van 23 April van de C.P. werd gescheiden en tot welke groep ook behoort Dr. G. J. Geers.

Daar nu deze dr. Geers door de Tribune en door de propagandisten der C.P. beschuldigd wordt te zijn een politespion en ons tevens uit de pers bekend is, dat de bewijzen voor deze ernstige beschuldiging zich zouden bevinden in handen van den voorzitter der C.P. met name Wijnkoop, heeft de vergadering van Zondag 4 Sept. besloten een commissie in het leven te roepen om deze zaak te onderzoeken.

Ondergetekenden, leden van bedoelde commissie wenden zich daarom tot u met het verzoek, hen de bewijzen te willen overleggen of zoo dit niet wenschelijk is hen in de gelegenheid te stellen, op een of andere wijze, van de waarde van deze bewijzen door u overtuigd te worden.

Wij verzoeken u deze zaak zoo snel mogelijk te willen behandelen, daar het noodzakelijk is, zoo spoedig mogelijk of dr. Geers uit onze rijen te verwijderen of de blaam door uw beschuldiging op zijn persoon geworpen, weg te nemen.

Namens de K.A.P.N.
De Commissie van onderzoek
(volgt ondertekening)

31 October 1921.

Aan het Dagel. Bestuur
der C.P. in Nederland.

W. K.

Onder verwijzing naar het aangeeteekende schrijven gedateerd 23 Sept. 1921, dat u van ons ontving inzake de kwestie dr. G. J. Geers, zijn wij zoo vrij onze verbazing uit te spreken over het feit dat gij tot nog toe geen gelegenheid hebt kunnen vinden, ons op dit schrijven te antwoorden.

Wij wenden ons daarom nogmaals tot u, met het verzoek ons alsnog de bewijzen (of aanwijzingen) die uw voorzitter, de heer Wijnkoop in zijn bezit zegt te hebben, te willen voorleggen, of, zoo dit niet wenschelijk is, ons van de waarde dezer bewijzen (of aanwijzingen) te overtuigen.

Mocht u zich ten opzichte van dit schrijven juist zoo gedragen als ten opzichte van ons schrijven van 23 Sept. 1921, dan zullen wij deze correspondentie in de pers publiceren.

Namens de K.A.P.N.
De Commissie van onderzoek
(volgt ondertekening).

Wij hebben op dit herhaalde schrijven geen antwoord ontvangen.

De arbeiders hebben hieruit te leeren dat Wijnkoop, of wie diens beschuldiging van Geers verder colporteert een gemeene lasteraar is.

*) Buitengewone Commissie.

De tiran Wijnkoop en Troelstra.

Wijnkoop is voor de arbeidersklasse veel gevaarlijker dan Troelstra was. Want niet alleen speelt Wijnkoop met de revolutie, en zal hij de arbeiders van Nederland tot veel groter nederlagen brengen dan Troelstra ooit kon, maar Wijnkoop is ook valscher. Want hij verbijst zijn reformisme, waarin hij Troelstra begint te naderen, onder het schitterende beeld der waarlijk komende revolutie, wat Troelstra in zijn tijd niet kon. Hij bedriegt dus meer dan T.

En dan ten slotte: Wijnkoop is reformist. Maar hij is tegelijk door Moskou benoemd despoet. Hij kan dus reformist zijn en tegelijk allen die hem niet volgen, uit de partij werpen, eigenmachtig. Ook dat kon Troelstra nooit.

Reformist en tegelijk almachtig tiran! Welk een fortuin voor Wijnkoop!

Revolutie in Egypte.

Egypte was tot voor weinige jaren een Turksche provincie. Ten minste formeel. Want inderdaad waren de Engelschen, er de baas. Engelsche commissarissen regeerden het land. Engelsche kapitalisten buiten de bevolking uit. Engelsche soldaten bewaarden de „orde“. De regering van Konstantinopel had niets in te brengen.

Toen nu Turkije gedurende de wereldoorlog met Engeland in conflict raakte, zetten de Engelschen de vorm ook maar op zij. Op 18 Dec. 1914 bevrijdden ze 't land van 't Turksche juk. Niet dat ze zelf de absolute macht in Egypte verlangden. O neen, zij gaven het land „een zelfstandige sultan“ en maakte het tot oorlogsbasis, die de weg naar Indië beheerscht.

Ondertusschen heeft de wereldoorlog veel bijgedragen tot de economische ontwikkeling van het land. En hand in hand daarmee ontstond de „vrijheidsdrang“ van de kleine bourgeoisie en de kleine burgerij.

Nu ze hun economische betekenis gingen voelen, eischen ze hun „zelfbeschikkingsrecht“ en meenen ze hun krachten beter te kunnen ontplooiën zonder de „beschermende“ hand van Engeland.

De anti-Engelsche beweging is dus volkomen nationalistisch, klein-burgerlijk. Met kommunisme heeft het niets van doen. Dat blijkt ook al terstond, als we zien waar voornamelijk de haarder der revolutie zijn. De studenten en de leerlingen der middelbare scholen vormen dan een revolutionaire faktor bij uitnemendheid. En doordat het een nationalistische beweging is, kunnen ze op de breede volksmassa's rekenen, die door 't vreemde, 't Engelsche kapitaal als beesten worden behandeld.

De Engelschen hadden in de gaten dat het mis liep. Ze moesten probeeren het met de lui op een accoord te gooien. Lord Milner werd tot voorzitter van een commissie benoemd, die het Egyptische vraagstuk zou bestudeeren en daarna met voorstellen moest komen, hoe ze de lui 't minste toefag en de meeste centen binnen kreeg.

De commissie bracht een treurige boodschap in Engeland. Ze achtte het noodzakelijk, dat uitgebreide concessies gedaan moesten worden.

De Engelsche troepen moesten weg. Alleen 't Suezkanaal mocht militair gedekt blijven.

Zoo alleen zou met de Egyptische bourgeoisie te praten zijn. Maar de minister van buitenlandsche zaken in Engeland, Lord Curzon, wou daar niets van weten. Integendeel. Hij maakte een ontwerp, waarin de huidige onderwerping van Egypte werd vastgelegd en waarbij de Eng. militairen voortdurend heel Egypte bezet zouden houden.

Dat gaf vernieuwde revolutionaire beweging. De Engelsche koloniale troepen deden hun werk. De onderdrukkers kenden geen pardon.

De voornaamste leiders werden gevangen genomen, nationale bladen verboden.

Zoo laaide de revolutie in volle heftigheid op. In Kairo, Alexandrië, Port-Said, Suez, braken opstanden uit. Barrakaden werden opgeworpen, om zich tegen de Engelsche soldaten te verzetten. De studenten, beambten, spoorwegaarbeiders gingen in staking.

De reactie ging volgens het oude recept te werk. Lijfstraffen in de gevangenis, bommen uit vliegmachines op de bevolking. 't Geld, dat nationale verenigingen op banken hadden, werd in beslag genomen. Zoo wordt de „orde“ hersteld.

En missohien, zelfs waarschijnlijk, zal het Engelsche kapitaal nu nog slagen. Maar tot hoe lang?

Egypte is ook in 't gelukkige bezit, nationale bezit zouden we haast zeggen, van een Socialistische Partij. Of ze ergens of nergens bij aangesloten is, weten we niet. Wel weten we, dat ze onlangs een oproep richtte tot het nationale en 't wereldproletariaat.

Te oordeelen naar deze oproep, is 't met 't socialisme van deze partij wat je noemt knudde. Wel zeggen zij: „Wij „staan vooraan voor de verovering van ons recht op volledige nationale onafhankelijkheid en voor de bevrijding van iedere imperialistische en kapitalistische slavernij, ongeacht of deze door uit-of inheemsche kapitalisten wordt uitgeoefend.“

Maat wat zeggen woorden?

't Egyptische proletariaat strijdt. De Egyptische bourgeoisie strijdt. Beide tegen 't Engelsche imperialisme. Maar toch hebben beide heel andere doeleinden. 't Zijn twee machten, die absoluut gescheiden moeten opmarccheeren.

't Stellen van een eenheidsfront met de nationale bourgeoisie belemmert de socialistische of kommunistische scholing. 't Eenheidsfront met de bourgeoisie brengt het niet verder dan de burgerlijke revolutie. Het maakt, dat de arbeidersklasse weer de kastanje uit 't vuur kan halen voor haar toekomstige uitbuiters.

Alleen klare, kommunistische propaganda verheldert. Dat is de enige waarborg, dat de burgerlijke revolutie, die waarschijnlijk volgen moet, zoover mogelijk voor de belangen van het proletariaat wordt benut.

De Socialistische Partij van Egypte gaat deze weg niet. Zij gaat samen met de burgerlijke intellectuelen. En „de intellectuelen moeten tot de boeren gaan, om, zoo wel politiek als economisch, een eenheidsfront tot stand te brengen, wat tegelijk een tegenwicht zal zijn tegen de invloed der burgerlijke leiders.“

't Wil ons voorkomen, dat de Egypt. Soc. Partij te veel gemeenschappelijke belangen ziet van bourgeoisie en proletariaat. Vandaar dat ze spreekt van „belangen van het volk“ en van „de „heilige zaak der natie.“

Socialistische Partijen, die algemeene belangen voor een heel volk ontdekken en in natie's heilige zaken zien, zijn o.i. niet geschikt, het proletariaat naar de overwinning te voeren.

Onder het Zoeklicht.

Naar de reformistische éénheid.

Dat men het gevaar (voor de verdeeldheid) ook daar (in Moskou) gaat zien, dat men ook daar verantwoordelijkheid gaat voelen, is te begroeten als een verblijdend teken van beter inzicht (Applaus). De bron der Moscouische banvloeken schijnt opgedroogd. Dit is een bezuiniging die wij allen kunnen goedkeuren (Vreugde). Want de verdeeldheid der arbeidersklasse kan, slechts het kapitalisme versterken.

(Vlieg op het Kerstcongres der S.D.A.P.)

Koncessie-politiek en Proletariaat in Rusland.

„De koncessionair — zegt Lenin — is een kapitalist. Hij drijft zijn zaak op kapitalistische manier, ter wille van de winst.“

Wat is de taak van de vakverenigingen? Is het de taak van de vakverenigingen om te zeggen: werkt voor den kapitalist, die maakt dan weliswaar hoge winsten, maar dank zij die hoge winsten zal de basis ontstaan, waarop onze regering op een goeden dag het communisme kan invoeren? Of moeten zij aan de arbeiders zeggen: werkt niet voor den kapitalist en voor zijn winst, ontnem hem zijn winst, het kapitalisme is een hel? Zij kunnen het eene zeggen, zij kunnen het andere zeggen. In het eerste geval worden zij de steun van den kapitalist, in het andere geval zullen zij met den koncessionair in botsing komen, de koncessionair zal haar (de Sowjet-Regering) te hulp roepen, die hem de koncessie gegeven heeft. En dan?”

(Paul Levi in zijn inleiding tot Rosa Luxemburg: „De Russische Revolutie“).

Revolutie = Ontvoogding.

Het ontkenen van de revolutionaire daadkracht der arbeidersklasse in Duitschland kan nooit in den geest van de bevoogdingsmethoden der Duitsche sociaal-demokratie zaliger gedachtenis door een of andere massa-suggestie te voorschijn getooverd worden en evenmin door het blinde geloof in een of andere vlekkelooze autoriteit hetzij van de eigen „instanties“, hetzij van het „Russische voorbeeld“.

(Rosa Luxemburg: De Russische Revolutie; in 1918 geschreven, onlangs verschenen).

Klasse-diktatuur of Partij-diktatuur?

Zonder algemeene verkiezingen, onbelemmerde vrijheid van drukpers en van vergadering, vrije meeningenstrijd, moet het leven in elk openbaar lichaam wegsterven en tot een schijnleven worden, waarin alleen de bureaucratie het actieve element blijft. Aan deze wet valt niet te ontkomen. Het openbare leven slaapt langzaam in, eenige dozijnen partijleiders met onuitputtelijke energie en grenzenloos idealisme dirigeren en regeeren, onder hen heeft één dozijn uitstekende koppen de werkelijke leiding, en een arbeiders-élite wordt van tijd tot tijd tot een vergadering opgeroepen om door handgeklap hun bijval met de redevoeringen der leiders te betuigen, en voorgelegde resoluties eenstemmig aan te nemen — in den grond dus de heerschappij van een klik, een diktatuur weliswaar, maar niet de diktatuur van het proletariaat, doch de diktatuur van een handvol politici, d.w.z. de diktatuur in den burgerlijken zin van het woord.

(Rosa Luxemburg: De Russische Revolutie).

In de leerschool van de 3e Internationale

In de K.A.Z., het orgaan der Kommunistische Arbeiders Partij in Duitschland, komt het bericht voor, dat Heinz Kagan, lid van deze partij en sedert eenige weken door de Moskouche „Tscheke“ *) gevangen gehouden, omdat hij openlijk voor onze beginselen uitkwam, wordt verdacht gemaakt als Poolsch-Rumeensche spion, ja, dat er zelfs gevaar bestaat, dat deze partijgenoot zal worden doodgeschoten.

Het behoef niet te verwonderen dat de epigonen in andere landen dezelfde taktiek toepassen om tegenstanders onschadelijk te maken.

Hoe omvangrijker echter de organisaties werden en hoe langer die leiders op hun post gehandhaafd bleven, hoe meer zij de waarde van hun eigen persoon begonnen te overschatten; met het onmiddellijke gevolg dat zij de groote massa der arbeiders begonnen gering te schatten.

Meer en meer beschouwden zij het als hun uitsluitende taak om een woordenstrijd te voeren met burgerlijke politiciers of te onderhandelen met industrielen en andere kapitalisten. Openlijk handhaafden zij de oude opstandige taal om de arbeiders niet in hun vertrouwen te schokken; zelfs werd die opstandigheid er extra dik opgelegd.

Maar aan de konferentietafel bedisselden zij in goede harmonie met de bourgeoisie de arbeidersbelangen, waarbij zij zorgvuldig de scherpe klassentegenstellingen verdoezelden en steeds opnieuw op een vergelijk tusschen kapitaal en arbeid aanstuurden. De Marxistische leer van den onverzoenlijken klassenstrijd werd verlaten of verdraaid. Daar de leiders in de vakbonden over de strijdklassen beschikten, hadden zij de arbeiders economisch aan zich onderworpen, terwijl zij door 't bezit der arbeidersorganen en tijdschriften ook de geestelijke overmacht hadden, de vrije meeningsuiting der oppositie onmogelijk maakten.

Langzaam aan wisten zij ten slotte de reglementen zoo in te kleeden en te wijzigen, dat de arbeiders niets meer te zeggen hadden in hun eigen organisaties.

4) Meer en meer gingen de arbeiders hun zelfstandigheid als klassenstrijder inboeten. Zoo ontstond een wisselwerking. De arbeiders gewenden er steeds meer aan hun strijd over te laten aan vaste aanvoorders, waarvan zij het dubbelzinnige en verraderlijke karakter niet leerden doorzien door hun lijdzame rol; de aanvoorders van hun kant eischen strenge gehoorzaamheid op straffe van uitsluiting en onthouding van steun.

Deze scherpe scheiding in leiders en massa begon een stroom van fortuinzoekers aan te trekken, die in de arbeidersbeweging een prachtig middel gingen zien om vooruit te komen. Dikwijls voorzien van een dosis burgerlijke ontwikkeling, die hen geestelijk boven de arbeiders verheft, waren ze daardoor juist reeds te voren en in hun opvattingen en in karakter door een breede kloof van de arbeiders gescheiden, zodat ze in hun geheele geestelijke gesteldheid dicht bij de bourgeoisie dan bij de arbeidersklasse stonden, die zij heetten te vertegenwoordigen.

Zeer natuurlijk is het, dat deze heele leidersklik in hun functie van bezoldigde bestuurders niet langer een bevestiging vond voor hun eereucht en hun geldorst. Temeer daar de bourgeoisie gretig haar rijen voor hen opende, wel wetende hoe zij de arbeidersorganisaties daarmee in haar macht kreeg.

Terwijl de leiders als wethouders, burgemeesters, ministers en zelfs als president (Ebert) de burgerlijke lichamen binnendrongen en met goud betaald werden, stelden zij het aan de arbeiders zoo voor alsof zij nu eerst recht voor de arbeidersbelangen konden opkomen. Maar een verrader heeft nu eenmaal voor het verraad zijn ziel verpaid.

Aan de groene tafel maakten zij met de bourgeoisie gemeene zaak tegen de arbeiders.

In dezen toestand van ontaarding en verworping waren de 2de Internationale en de nauw met hen verbonden vakverenigingen gekomen tegen het uitbreken van den wereldoorlog.

(Wordt vervolgd).

Zoeven bij ons verschenen:

DE ORGANISATIE VOOR DEN KLASSENSTRIJD
door H. GORTER.

verkorte inhoud: 1. De bedrijfsorganisatie. 2. De Komm. politieke partij. 3. Eenheid v. d. Algem. Arb. Bond en de Komm. Partij.

PRIS 12 1/2 CENT. PER POST 15 CENT.

Bestellen bij:

P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum.

Proletarische Revolutie of Opbouw van het kapitalisme.

De internationale Toestand.

Men kan den internationalen toestand aldus tekenen: Het kapital gaat vooruit, het Proletariaat achteruit. Politiek is het kapital zelf sterk vooruitgegaan.

Wat wij in „de Wereldrevolutie“ zeiden dat wij een overwinning der Entente geschieden zou (en wat onze eerste scheiding was van de C.P.), dat nl. Engeland en de Vereenigde Staten zich zouden vereenigen, en de leiding der wereld op zich zouden nemen, is letterlijk bewaarheid.

In Washington is het gebleken, dat, waarschijnlijk reeds lang, een overeenstemming tusschen hen bestaat, en dat zij geen plannen tot oorlog tegen elkaar hebben. Dat zij zelfs misschien samenwerken.

De derde Internationale, de Sovjet-Regering en de C.P. hebben in dit, gelijk in alle groote vraagstukken, op West-Europa en Noord-Amerika betrekking hebben, en die den doorslag geven voor de wereldpolitiek en de wereldrevolutie, getoond, dat zij geen kennis genoeg van dit kapitalisme hebben.

In een tijdschrift zullen wij dit weltra op alle groote punten der wereldpolitiek uiteenzetten.

Dit is het groote a's beheerschende feit van Washington: de overeenstemming, misschien de samenwerking der twee machtigste kapitalistische naties.

Zelfs al wordt geen enkel punt van de verdragen met Japan en Frankrijk aangehaald, dit feit blijft de grondslag voor de eerste toekomst.

Er zijn nog twee tegenstanders, één van de V. S. in het Oosten, Japan, — één van Engeland in het Westen, Frankrijk. Maar zij, vooral de laatste, zullen moeten buigen.

Want niet alleen zijn de V. S. en Engeland verreweg de machtigsten, maar met hen is de economische noodzakelijkheid: het voor het kapitalisme als geheel (en dus in laatste instantie ook voor elk deel) noodzakelijk herstel.

Meer dan ooit moet het historisch materialisme onze leidraad zijn bij het begrip der wereldpolitiek en bij het bepalen van onze taktiek. Welnu dit leert, dat, waar de opbouw van het kapital een zaak van leven of dood voor het kapitalisme is, het kapital deze ook ten koste van alles bijproeven zal.

Frankrijk, en, hoewel in iets mindere mate, Japan zullen dus door de overmacht van Engeland en Noord-Amerika en door de economische noodzaak gedwongen worden voorlopig geen oorlog te voeren, maar hun grootste kracht te geven aan het economisch herstel en den vrede bewaren.

Zij zullen nog tegenstribbelen, n. zij zullen toegeven.

Verder is Duitschland gebracht aan den kant van Engeland en is er vrede tusschen de Randstaten. Ierland is grotendeels tot rust gebracht. In Centraal-Europa is veel groter kalmte gekomen. Het belang van Frankrijk en Engeland beide alschit vrede tusschen Turkije en Griekenland.

Politiek is het kapitalisme dus sterk vooruitgegaan. De

kans op oorlog is veel geringer geworden voor de eerste jaren.

Maar dreigt er dan geen oorlog in de verdere toekomst?

Zeker. Wij hebben zelf in „de Wereldoorlog“ uiteengezet, uit en waarom, als het kapitalisme blijft, nieuwe wereldoorlogen zeker komen.

Maar toch is het waar, dat het kapitalisme voorlopig alles zal doen om ze te vermijden. Want het heeft eerst een groter en gewichtiger taak: de onderwerping van het Proletariaat, opdat dit als volkomen slaaf het kapital herbouwe.

Daarvoor vormt het kapitalisme, onder leiding van Engeland en de Vereenigde Staten, nu eerst één front tegen het Proletariaat. Gezamenlijk is dit doel: de volkomen slavernij der arbeiders, en daardoor het herstel van het kapital bereikt, dan kan en zal de oorlog weder uitbreken.

De Sovjetregering, de in haar dienst en onder haar despotisme staande derde Internationale en de C.P. in Holland, die voortdurend praten van een dreigenden wereldoorlog, bedriegen daarmee het wereldproletariaat. Zij doen dit opzettelijk. Zij willen daarmee hun taktiek, die op het herstel van het kapitalisme afgaat, verbergen. Zij willen daarmee, terwijl zij zelf een bondgenootschap zoeken met de bourgeoisie, aan hun arme volgelingen de hoop geven, dat er toch nog wel door een wereldoorlog spoedig een revolutie komen zal. Terwijl zij zelf wel weten, dat dit niet waarschijnlijk is, spiegelen zij, om hun volgelingen bij zich te houden, dit aan dezen voor. In den grond is dit bedrog niet anders voor hen, dan een middel om hun zeils, hun macht enz. te behouden.

Is politiek dus het kapitalisme vooruitgegaan, economisch is dit niet het geval. Economisch is het nog aldoor in denzelfden vreeslijken, wanhopigen toestand.

De overproductie in het ene land, de onderproductie in het andere is nog dezelfde, er is nog even weinig, d.w.z. in het geheel geen evenwicht, er wordt geen credit gegeven aan de verarmden, de valuta in de meeste landen is waardeloos, de loonen dalen en de arbeidsvoorwaarden worden slechter, de werkloosheid stijgt. De economische toestand is en blijft revolutionair.

Maar toch, ook hier begint het kapitalisme naar een uitweg te zoeken, en begint, meer dan voor korten tijd, er een te zien. De uitweg is het proletariaat zelf en zijn staat, Sovjet-Rusland.

Want terwijl de economische toestand van het kapitalisme waarlijk nog altijd grond geeft voor een revolutie, begint het proletariaat zelf het kapital te hulp te komen, en zich bereid te verklaren het op te bouwen.

Een onverhoopte uitweg doet zich aan het kapital voor tot redding, zijn eigen vijand wijst hem dien. En allen vooraan, doet dit het land, dat de hoop was van het proletariaat en de schrik van het kapitalisme, Sovjet-Rusland. En met dit land de derde Internationale.

Hoe dit zoo gekomen is, zullen wij in een afzonderlijk artikel aantoonen.

proletarisering der middelen „klassen en de natuurlijke voortplanting der arbeidersklasse geschapen aanbod van arbeidskracht, eindelijk ook de heerschende graad van productiviteit van de arbeid, ligt buiten de werkingssfeer van de vakvereenigingen. Zij kunnen daarom de loonwet niet omverwerpen. Zij kunnen in het beste geval de kapitalistische uitbuiting in de heerschende „normale“ banen houden, maar in geen geval de uitbuiting zelf trapsgewijs opheffen.

Coenraad Schmidt noemt w. i. w. de huidige vakbeweging „zwakke beginstadiën“ en stelt zich van de toekomst voor, dat „het vakvereenigingswezen op de regeling der productie zelf een steeds stijgende invloed krijgt“. Onder de regeling der productie kan men slechts tweërlei verstaan: het inmenen in de technische zijde van het productieproces en tweedens de bepaling van de omvang der productie. Van welke aard kan in deze beide vraagstukken de inwerking der vakvereenigingen zijn? Het is duidelijk, dat, wat de techniek der productie betreft, het belang der kapitalisten met de vooruitgang en de ontwikkeling van de kapitalistische productie binnen bepaalde grenzen samenvalt. Het is de eigen nood, die hen tot technische verbeteringen aanspoort. Het belang van de afzonderlijke arbeider daarentegen is juist tegenovergesteld: iedere technische omvorming is in strijd met de belangen van de direct daarbij betrokken arbeider en verslechtert zijn onmiddellijke toestand, omdat zij de arbeidskracht waardeloozer maakt, de arbeid sniever, eentoniger, onaangenamer.

In zooverre de vakvereeniging zich in de technische zijde der productie mengt, kan zij klaarblijkelijk alleen in een echte zin, dat is de zin van de direct betrokken afzon-

Soviet Rusland en de derde Internationale de hulp en de redding van het Kapitalisme.

De arbeider moet de revolutie historisch-materialistisch begrijpen. Doet hij dit niet, dan gaat hij te gronde.

Om de rol van Rusland in de revolutie en de onder het despotisme der Sovjet-Regering staande derde Internationale te begrijpen, moet hij alleen op de productiekrachten en de klasseverhoudingen letten.

Het Russische proletariaat staat sinds meer dan een jaar alleen. Toen de laatste contrarevolutie (van Wrangel) in November 1921 was neergeworpen, werden de boeren verder alle hulp aan de arbeiders, verwerpen openlijk het gebate communisme en eischen den vrijen handel, d.i. het kapitalisme. De opstand in Petersburg en Kirovstad (Februari 1921) was daarvan het teken.

Van toen af stond het proletariaat alleen. Alle klassen zijn zijn vijanden. Alle de doodsvijanden van het communisme. Alle klassen, dat wil dus zeggen: Alle boeren, de oude en nieuwe bourgeoisie (de winkels, de beurs, de banken, de gerechtshoven enz. zijn weer open, de particuliere industrie, handel enz. herleeft) het intellect, het grootste deel der bureaucratie, wat er nog is van den adel. Kortom alles.

Het proletariaat is zeer klein. Vóór den oorlog 8 procent der bevolking. Het moet dus verliezen.

Wat heeft toen, na den opstand in Kirovstad de Sovjet-Regering gedaan? Het stond op een tweesprong. Zij kon gaan met het proletariaat of met het kapital.

De Sovjet-Regering, Lenin, Trotzky, Zinovieff enz., hebben het kapital gekozen. Wij oordeelen niet. Wij vragen hier niet of het moest. In de revolutie moet het proletariaat de feiten kennen. Wij noemen alleen de feiten.

De Russische Sovjet-Regering heeft het kapitalisme gekozen. Het botwt het kapitalisme op. Over eenigen tijd is Rusland een kapitalistisch-demokratische staat, en Lenin (als hij niet afdankt) de burgerlijk-demokratische president, evenals de gewezen sociaal-demokraat Millerand in Frankrijk, Ebert in Duitschland.

De klasseverhoudingen in Rusland, de ruïne der productiekrachten (en bovendien de hongersnood) dwingen daartoe.

Maar om Rusland op te bouwen mag er in Europa geen revolutie meer zijn. Daarom heeft Rusland de derde Internationale op haar congres gedwongen de revolutie af te zweren en reformistisch te worden. De linker groepen werden daar uitgeworpen en de hervormingstaktiek zeer sterk uitgebreid. †)

Maar om Rusland, het Russisch kapitalisme op te bouwen, moet het kapital in Europa opgebouwd worden.

Daarvoor zijn twee wegen. Ten eerste een verdrag met het Europeesch kapital, dat nu weldra zal worden gesloten.

Ten tweede een verdrag met de 2e en de 2½ Internationale, met het I. V. V. van Amsterdam en met de R. V. I. van Moskou.

Deze politieke Internationalen en deze vakbonden

†) Uit begeerte om snel groote massapartijen in Europa te krijgen, had men van het begin af de derde Internationale reeds grotendeels reformistisch gemaakt.

derlijke arbeidersgroep handelen, dus zich tegen vernieuwingen verzetten. In dit geval handelt ze echter niet in 't belang der arbeidersklasse in haar geheel en haar vrijmaking, dat veel meer met de technische vooruitgang d.i. met 't belang der afzonderlijke kapitalisten overeenkomt, maar juist tegenovergesteld, in reactionaire zin.

En inderdaad, wij vinden het streven, om op de technische zijde der productie in te werken, niet in de toekomst, maar Coenraad Schmidt ze zoekt, maar in 't verleden der vakbeweging. Zij kenteekent de oudere fase van 't Engelsche Trade-Unionisme (tot in de 60-er jaren) waar het nog aan middeleeuwsch-gilden-overleveringen aanknoopte en heel karakteristiek op de verouderde grondstelling van het „verworven recht op aangemeten arbeid“ gebaseerd was. Het streven der vakvereenigingen, om de omvang der productie en de prijzen der waren vast te stellen, is daarentegen een verschijnsel van heel jonge datum. Eerst in de allerlaatste tijd zien wij — weer alleen in Engeland — daar heen gaande pogingen opduiken.

Naar 't karakter en de tendenz is dit streven echter volkomen aan 't andere gelijkwaardig. Want waarop beperkt zich noodzakelijkerwijs de actieve deelname der vakvereeniging bij het bepalen van de omvang en de prijs van de warenproductie? Op een kartel der arbeiders en ondernemers tegen de consumenten, en wel onder 't gebruik van dwangmaatregelen tegen concurrerende ondernemers, die in niets achterstaan bij de methoden der directe ondernemersorganisaties. Het is in den grond geen strijd tusschen arbeid en kapitaal meer, maar een solidaire strijd van het kapital en de arbeidskracht tegen de consumerende maatschappij. Naar zijn sociale waarde is dit een reactionair

deden al niets anders dan het kapital politiek en economisch opbouwen.

Bij hen voegt zich nu de derde Internationale met dat zelfde doel.

De derde Internationale en de Sovjet-Regering doen dit onder het mom van revolutie. In hun manifesten, hun woorden, doen zij alsof zij nog de omwenteling, van het kapital willen. Maar met hun daden willen zij den opbouw van het kapital. †)

Dit is het grootste bedrog dat ooit in de arbeidersbeweging heeft plaats gehad.

Het proletariaat is dus zelf de uitweg, dien het kapitalisme uit zijn wanhopigen, uit den revolutionairen toestand, waarin het verkeert, naar den wederopbouw, naar de nieuwe toekomst vindt.

Evenals het proletariaat in 1914 zich voor de slachtpank aanbod, evenals het in 1918 de wapens terug gaf, zoo geeft het nu zich zelf aan het kapital als uitweg uit de revolutie.

Maar de K. A. P. zal daaraan niet meedoen.

*) Men zie als staaltje van dit bedrog het Manifest der 3e Internationale in de Tribune van 24 Januari.

Werkloosheid.

In ons vorig nummer constateerden we: De werklozen zijn voor het kapitalisme inderdaad parasieten geworden. Daarom mogen ze, wat de bourgeoisie betreft, verhoogen en en van de aardbodem verdrijven.

De N. R'damsche Courant is nu zoo vriendelijk dit voor ons te bewijzen. Dat is heel prettig. Want 't bewijs komt dan stellig uit een onverachte bron.

Het is dit blad van 't groot-kapitaal een doorn in 't oog en misschien zelfs een stuk uit zijn beurs, dat de werklozen hun schamele uitkeering „genieten“. En daarom wil het er maar liefst terstond mee ophouden. Natuurlijk niet alleen, omdat het te veel geld kost! O neen! Vooral tot zedelijk heil van de werklozen zelf. Door hun uitkeering (als ze die krijgen) worden ze arbeidsschuw en worden „de morele grondslagen van ons volksleven“ ondermijnd. Zoo zie je alweer, dat die heeren toch maar altijd voor ons zedelijk heil zorgen. En vooral als 't hun duilen opbrengt.

Dat 't karakter van de vroegere en de huidige werkloosheid totaal verschilt, voelt die N. R'dammer heel goed. Bij vroegere crisissen werden de arbeiders wel bij massa's op de keien gesmeten, maar na verloop van eenige tijd werden ze weer in de productie opgenomen. Ze werden tijdelijk buiten dienst gesteld, maar moesten later weer voor de kapitalisten werken. Toen mochten de werklozen dus niet van de aarde verdwijnen, want 't kapital had ze weer nodig. Onze vriendelijke vriend drukt dat zoo uit: dat „het van belang is“ (nl. vroeger Red.) de arbeiders ter plaatse te houden, om bij de spoedige heropening der fabrieken oer voldoende krachten te kunnen beschikken. Daarom zegt hij: „Wanneer die noodtoestand duidelijk een tijdelijk karakter draagt, is krachtig ingrijpen door werkverschaffing een zeer heilzaam geneesmiddel“.

der industrie haar hoogtepunt bereikt en begint voor de wereldmarkt de „dalende lijn“, dan wordt de vakvereenigingsstrijd dubbel moeilijk. Ten eerste verslechteren de objectieve conjuncturen van de arbeidsmarkt, doordat de navraag langzamer, het aanbod echter sneller stijgt, dan nu het geval is. Tweedens neemt het kapital zelf, om zich voor de verliezen op de wereldmarkt schadeloos te stellen, des te hardnekkiger af van het de arbeider toekomende deel van het product. Want de verlaging van het arbeidsloon is toch een van de belangrijkste middelen, om de verlaging van de winst tegen te houden. Engeland biedt ons reeds het beeld van het beginnende tweede stadium in de vakbeweging. Noodgedrongen trekt ze zich daarbij steeds meer alleen op de verdediging van het reeds verkregen terug, en ook dit wordt steeds moeilijker.

De werkzaamheid der vakvereenigingen beperkt zich dus in hoofdzaak tot de loonstrijd en de verkorting van arbeidstijd, dat is alleen tot de regeling der kapitalistische uitbuiting al naar de marktverhoudingen. De inwerking op het productieproces blijft voor hen krachtens de aard der dingen afgesloten. Ja, nog meer, de heele gang der vakvereenigingsontwikkeling richt zich (juist tegengesteld aan de richting zooals Schmidt ze aanneemt) op de volledige scheiding van de arbeidsmarkt van iedere onmiddellijke betrekking tot de overige warenmarkt. Het meest tekenend hiervoor is 't feit, dat zelfs het streven, het arbeidscontract minstens passief met de algemeene ontwikkelingsstand in onmiddellijke betrekking te brengen, (door het stelsel van de glijdende loonschaal) wel door de ontwikkeling achterhaald is, en dat de Engelsche vakvereenigingen er zich steeds meer van afwenden.

Maar ook binnen de werkelijke banen van haar werkings-sfeer gaat de vakbeweging niet, zooals de theorie d'r aanpassing van het kapital vooropstelt, een onbeperkte uitbreiding tegemoet. Juist andersom! Vat men grotere stukken van de sociale ontwikkeling in 't oog, dan kan men het feit niet ontkennen, dat we in 't algemeen niet tijden van een zegenrijke machtsontplooiing, maar groeiende moeilijkheden van de vakbeweging tegemoet gaan. Heeft de ontwikkeling

Maar de huidige crisis is geen tijdelijke noodtoestand. Hij weet dat.

Vandaar de vraag:

„Hoe echter wanneer het geen snel voorbijgaande toestanden betreft? Dan verkeert men in een uiterst moeilijke positie. Het menscheijk gevoel drijft tot maatregelen, die de arbeidende klasse ten slotte ten verdere zulle strekken. Wanneer men allen, die zonder schuld werkloos zijn, een bevredigend bestaan waarborgt, doodt men de prikkels tot initiatief tot zelfwerkzaamheid.“

Dit is „des Pudels kern“. Vroeger had de bourgeoisie de werklozen binnen kort weer nodig. Thans in jaren en jaren niet. Daarom zijn het nu parasieten, die gevoelig kunnen sterven. Het beestachtige kapital dat pas miljoenen van 't proletariaat ter slachtpank voerde voor de lieve dividenden, ziet er nu geen been in, een deel van de arbeidersklasse langzaam aan de hongerdood uit te leveren. Alles tot heil van 't arbeidende volk. Dat spreekt.

Wat wil deze heer, die 't zoo goed met onze, maar nog beter met z'n eigen klasse voorheeft, dan met de werklozen?

In 't kort komt het hierop neer. Werklozen-uitkeering mag niet meer. Alleen armenzorg. Als je zonder werk komt, ga je naar 't Armbestuur. Dit onderzoekt of je steun nodig hebt of niet. Hoe ze dat doen weten we wel. Janje verdient f5, Piet f4, moeder verdient met schoonmaken f9. O, dan heb je een inkomen van f18 per week. Dus je krijgt niks.

Dankere wolken pakken zich samen boven 't proletariaat. 't Werkende deel werken voor ontzettend verlaagde loonen bij een lange werkdag. 't Werkloze deel overgeleverd aan de directe honger. Het heele proletariaat in de diepste ellende.

Zoo werkt het kapital aan de ethische verheffing van het „volk“. Wij echter houden het met Oscar Wilde, waar hij zegt:

„Ellende en armoede zijn zoo onontkoombaar verlagend en oefenen zulk een, verlamende uitwerking op de menscheijke natuur, dat geen klasse zich haar eigen lijden ooit werkelijk bewust is. Zij moeten door andere menschen ingelicht worden, en dikwijls ge-looven ze geen woord van wat men hun zegt.“

Al worden de verlangens van onze Hollandsche bourgeoisie niet zoo ineens volkomen bevredigd, een begin is er. En dat is toch maar het voornaamste. De rest komt dan ook wel. Ziehier de bewijzen:

De Minister heeft de betrokken gemeentebesturen er op gewezen, dat aan veenarbeiders geen steun mag worden verleend, alvorens een nauwgezet onderzoek is ingesteld naar den finantieelen toestand, waarin eventuele gegadigden verkeeren, dit naar aanleiding van veronderstellingen, dat aan sommigen dier arbeiders onrechtmatig en onnodig steun was verleend.

B. en W. van R'dam hebben belangrijke groepen van werklozen naar het Armbestuur verwezen.

Bij de laatste oekase van onze oprecht-bemide Minister werd bepaald, dat wie in 1919, 1920 of 1921 uitgetrokken waren, in 1922 geen recht op uitkeering uit de werklozenkas hebben.

Die komen dus ook terecht bij 't Armbestuur.

't Sprekt van zelf, dat het laten doodhonger en der werklozen, het langzaam laten wegsterven, een internationaal verschijnsel is. In de andere landen gaat men precies zoo te werk als hier. Dit moge blijken uit onderstaande berichten:

De noodtoestand van de twee miljoen werklozen in Engeland zal zich nog verergeren. Eind October had Lloyd George een bedrag van 10 miljoen pond sterling (£115 miljoen) ter beschikking gesteld voor crisiswerkzaamheden. Dit geld is nu op en de regering verklaart, dat ze verder geen geld heeft. De verbitering der werklozen voert tot lokale acties. Zoo demonstreerden 2000 werklozen voor het bureau der metaalbewerksbond. Zij protesteerden er tegen, dat het bestuur zich, ondanks de ontzettende werkloosheid voor overuren had uitgesproken. Een sterke politiemacht te vret en te paard beschermde de reformistische vakvereenigingsbureaus.

Uit Praag wordt gemeld: Het aantal werklozen in Tsjecho-Slowakije bedraagt thans 160.000. De werklozenwet van deze Republiek is echter zoo schandelijk, dat slechts 10% van hen ondersteuning krijgen.

„De Communistische Gids“

Aan de abonné's van het tijdelijk opgeheven tijdschrift „De Nieuwe Tijd“ is het eerste nummer toegezonden van het z. g. Wetenschappelijk Maandschrift van de Communistische Internationale in Nederland onder redactie van H. Roland Holst, opmerker van Ravesteyn. Over de inhoud valt weinig te zeggen, ze is gewoon-middelmatig, brengt noch iets nieuws, noch iets bijzonder. Onder het hoofde „Washington“ geeft Van Ravesteyn een verzameling uitknipsels uit de burgerlijke pers, door een paar eigen opmerkingen aan elkaar geresen; deze ouverture geeft geest en gehalte van het nieuwe „marxistische“ opvoedings-orgaan waarschijnlijk vrij juist weer. Ceton biedt onder de widsche titel „De nieuwe Beschaving“ wat algemeenheden over de arbeids eenheidschool; B. Coltof, die blijkbaar zijn beste beentje heeft voor-gezet, behandelt de grondwetsherziening. Niet onar-dig, is, dat de laatste zich door zijn eigen literaire keurigheid en pseudo-scherpzinnigheid dermate heeft laten verlaten, dat hij de aanwezigheid van kommu-nisten in het parlement als oorzaak noemt, waarom Troelstra nog niet in de regering zit — terwijl toch een S. D. A. P. + Katholieke regering het uitgespro-ken doel van de Communistische parlementspolitiek is.

Maar in alle geval bedoelt B. C. het goed. Van een en ander stappen we echter haastig af om nog een paar woorden te wijden aan het redactionele „Ter Inleiding“, dat een soort proram voor het nieuwe orgaan voostelt. Daarin wordt „onze medewerkers“ alvast de les gelezen: wat mag en wat niet mag. Zij worden in naam der discipline aangemaand zich on-voorwaardelijk te onderwerpen aan de leiding — niet eens meer de partij maar kort-en rondweg: de leiding — ook zelfs „al mocht men het op zeker moment niet eens zijn met de opvatting van de leiding“. Pui-delijker kan het niet: vrijheid van kritiek is hiermee radikaal uitgesloten. Kostelijk is het daarom wanneer de redaktie vlak hierop laat volgen.

Tweedens bedoelen de vakvereenigingen de verheffing van het levenspeil, de verhooging van het deel der arbeidersklasse van de maatschappelijke rijkdom. Dit deel wordt echter door de groei van de productiviteit van de arbeid met de noodzakelijkheid van een natuurproces voortdurend omhoog gedrukt. Om dit laatste in te zien, behoeft men volstrekt geen marxist te zijn, doch slechts: Tot verhelde-ning van het sociale vraagstuk door Robertus eens ter hand genomen te hebben.

In beide economische hoofdfuncties verandert de vakve-reenigingsstrijd zich dus, krachtens objectieve werkingen in de kapitalistische maatschappij, in een soort Sisyphusarbeid. (onbegonnen werk, monnikenwerk. Red.) Deze Sisyphus-arbeid is zeer zeker onontbeerlijk, wil de arbeider aan de hem volgens de stand van de markt toekomende loon-standaard komen, wil de kapitalistische loonwet verwezen-lijkt en wil de neerdrukkende tendenz der kapitalistische ontwikkeling in haar werking verlamd, of juist, verzwakt worden. Denkt men echter de vakvereenigingen in een middel tot trapsgewijze verlaging van de winst ten gunste van het arbeidsloon om te vormen, dan eischt dit als sociale voorwaarde eerstens een stilstand in de proletarisering der middelklassen en in de groei van de productiviteit van de arbeid. Dus in beide gevallen stelt het, juist als bij de ver-wezenlijking van de verbruiks coöperatie's-maatschappij, een teruggang tot voor-grootkapitalisti-sche toestanden voorop.



De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105 huis Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementenprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

De Spoorwegstaking in Duitsland.

De gespannen toestand, waarin het Duitse proletariaat en de middenklassen (ambtenaren enz.) leefden, heeft het in de laatste spoorwegstaking tot een uitbarsting doen komen. De eisch van loonsverhoging voor de ambtenaren en in later instantie de eisch van 't aftreden van den minister van Verkeer vormen eigenlijk maar een onderdeel van den strijd. Ze vormen de aanrijpingspunten.

Uit de eischen zou men afleiden, dat het ging om verbetering van het levenspeil. Dit is echter maar betrekkelijk juist. In hoofdzaak betreft het een afweertsteking tegen de koelvoorraaden, waaronder de bourgeoisie van plan is het kapitaal weer op te bouwen.

De staatsbedrijven zijn te duur. Ieder jaar moeten er miljoenen bijgepast worden. De bourgeoisie voelt daar niets voor, en probeert daarom maatregelen te treffen, dat de bedrijven zich zelf bedruipen. Dus bezuiniging. Zodoende is er een wet in de maak, om de diensttijd van 't spoorwegpersoneel te verlengen. De 8-urendag wordt daarin uitgebreid tot 13, 14, 15, zelfs 16-urige werkdag. Verder moeten bij wijze van bezuiniging tegen 1 Maart 40.000 arbeiders ontslagen zijn. De vervoerprijzen zijn sinds eind November 2½ maal zoo hoog, of 15 maal zoo hoog als voor den oorlog.

De „socialistische“ Republiek Duitsland gaat ook verder bezuinigen. Tot nu toe betaalde het Rijk 16 Milliard toeslag op de levensmiddelen. Dit wordt nu afgeschaft, zoodat die 16 milliard uit de zakken van het proletariaat wordt geperst. Zodoende zullen dezer dagen de broodprijzen met 75 pCt. stijgen. Reken men hietoe nog het bedrag, dat Duitsland alleen in geld volgens de verlaagde Entente-eischen moet betalen, dan betekent dit per persoon 1100 Mark per jaar.

We noemen hier slechts enkele factoren, die de gespannen toestand onder het Duitse proletariaat en de middenklassen te voorschijn roepen. Deze feiten verklaren tevens, waardoor 't verzet juist bij 't spoorwegpersoneel begon en waardoor andere groepen de sympathiestaking proklameerden.

Gezien de voortvarendheid van de organisaties brak op 21 Januari in Saksen een spoorwegstaking uit. 't Was een wilde staking door de stokers begonnen. De burgerlijke en de socialistische vakbond te Dresden trachtten de staking tot staan te brengen. Toch sloot 't spoorwegpersoneel van Halle, Erfurt, Apolda, zich bij de beweging aan. Na 5 dagen werd de staking echter met bijna algemeene stemmen opgeheven. De vakbonden hadden weer hun medaille voor moed, beleid en trouw aan 't Kapitaal verdiend.

Ondertusschen had de bond van spoorweg-ambtenaren (Reichsgewerkschaft der deutschen Eisenbahnbeamten) op 25 Januari een ultimatum van 5 dagen aan de regering gezonden. 't Was eer: hoogst onschuldig ultimatum. Want: *„De beambten verlangden niet, dat hun eischen onmiddellijk zouden worden ingevilligd. Zij eischen alleen, dat de minister zich tot nieuwe onderhandelingen bereid zou verklaren.“*

Dat was te kras! Zelfs voor een socialistische Republiek. En de Rijksminister van Verkeer geeft aan de spoorwegautoriteiten instructies, dat dienstweigering strafbaar is, terwijl beambten, die hun plicht verzuken oogenblikkelijk geschorst moeten worden.

En de dikke Ebert, de Soc. Dem. (hou-je-vast) president, wou niet achterblijven. Hij vond die beambten onfatsoenlijke, zelfs onbeschaamde lui. En daarom stelde hij vast:

Op de spoorwegbeambten is, evenals op alle andere beambten, het verbod van werkstaking van toepassing. Wie tot staking AANSPOORT wordt met gevangenisstraf en boeten tot 50.000 Mark gestraft.

O, ironie der geschiedenis. In 1903 hadden we onze Brammetje Kuyper, die de *woegtoeten* voor elkaar bracht. Thans is het een soc. dem. die ze invoert.

Het ultimatum was op 31 Januari verstreken en zoo

brak 1 Februari de staking uit. De leiding werd niet opgedragen aan het bestuur der organisatie, maar aan een comité van actie.

Ondanks de besturen der vakverenigingen greep de staking snel om zich heen. Duidelijk bleek, hoe de arbeidersklasse bezig is, aan de doodelijke omklemming harer organisaties te ontgroeien. Op 3 Februari sluit de afd. Berlijn van de Duitse Spoorwegarbeidersbond (Deutsche Eisenbahner Verband) zich bij de staking aan. Het Hoofdbestuur van dezen bond is tegen de staking, zoodat de Berlijners *geen steun* krijgen. De hulpkrachten van de post, de telegraafarbeiders, de mijnwerkers in Saksen gaan terstond in solidariteitsstaking. De Rijksvakvereniging van het personeel van post en telegrafie, als ook de ambtenaren van de rechterlijke macht spreken hun sympathie uit, doch laten het voorloopig bij morele en financiële steun.

De staking slaagde volkomen. 't Verkeer in Noord- en Midden-Duitsland lag volkomen stil. En weldra sloot van Zuid-Duitsland Baden zich bij de beweging aan. De z.g. technische noodhulp was niet in staat ook maar iets van betekenis tot stand te brengen. 't Economische leven werd in de 6 dagen van staking volkomen ontwricht. Verschillende fabrieken moesten wegens gebrek aan grondstoffen gesloten worden.

De stakers en de Komm. Partij poogden de staking op andere bedrijven te doen overslaan. Echter met weinig succes. Behalve de reeds genoemde groepen gingen in hoofdzaak in 't Roerdistrict 35000 metaalbewerkers in staking, en de Berlijnsche gemeentewerklieden met ruim 50000 man. Alom stond wel is waar het proletariaat bereid om tot de algemeene sympathiestaking over te gaan, maar alleen op bevel van de gepatenteerde vakbonden.

Ook de vakbeweging liet zich niet onbetuigd. Onverbidde vinden de stakers tegenover zich:

„Het heele leidersdom van de vakbeweging.“ Wel stonden de arbeiders klaar hun stakende makkers bij te springen. Maar ze misten nog de noodige zelfstandigheid.

Het eerste werk van de vakbonden was, de stakers per manifest op te vorderen oogenblikkelijk de staking op te heffen. Maar de spoorwegmannen luisterden niet naar hun organisatiebesturen. Tegelijk noodigden de vakcentrales alle aangesloten organisaties uit, de staking der spoorwegambtenaren niet te steunen.

En het bestuur van het Duitse Vakverbond neemt een motie aan, waarin het heet:

„De autoriteit van de Rijksregering mag niet door onverantwoordelijke agitatie onafgebroken worden ondermijnd.“

Zoo vormden de regeerders en de organisaties van het proletariaat een gesloten front tegen het rebellierende deel der arbeidersklasse. Niets werd onbepoofd gelaten, om het weer onder het juk te brengen.

En ten slotte lukte het. Plotseling gaf de leiding der stakers toe, waardoor de staking verloren was. Op 't oogenblik, dat we dit schrijven, hebben we te weinig gegevens, om de oorzaak van dit plotselinge einde te overzien. Maar als we in een volgend artikel conclusies uit dit stuk klassenstrijd trekken, hopen we daar op terug te komen.

Zooeven verschenen:

De Sowjet-Regeering en de 3e Int. op sleeptouw der Intern. Bourgeoisie.

Zie blz. 4.

De ontwikkeling der Arbeidersbeweging

en de oprichting der Arbeidersinternationale.

II.

5) Aan het slot van het vorige artikel werd uiteengezet hoe bij het uitbreken van den wereldoorlog de arbeiders in hun eigen organisaties niets te zeggen hadden en hoe zij waren vervallen tot een rol van lijdelijke gehoorzaamheid aan het bevel van bovenaf; de zoogenaamde leiders waren vervallen tot den rol van politieke konkelars.

Het is overbekend hoe noch van de socialistische aangeesloten bij de 2e Internationale, noch van de vakbonden ook maar de minste kracht uitging om den oorlog te verhinderen of naderhand onmogelijk te maken. Zelfs gingen de bonzen der vakbeweging tijdens den oorlog zoo ver, dat zij met de legerleiding overleg pleegden, hoe de arbeidersorganisaties het best dienstbaar gemaakt konden worden „aan het behoud van het vaderland.“

Dikwijls met het laaghartige doel zich zelf vrij te koopen van den dienst aan het front.*)

Intusschen werd tijdens den oorlog verandering merkbaar. Het optreden van Karel Liebknecht in den Rijksdag in 1914, het schot van Adler op graaf Stürgg in Oostenrijk en wat later het tegenstemmen van Brizon in de Franche Kamer begonnen bij kleine groepen van het proletariaat weerklank te vinden. Ondanks censuur en felle onderdrukking in de oorlogvoerende landen werden banden aangeknoopt tot het voorbereiden van een internationaal proletarisch optreden tegen den oorlog. Te Zimmerwald had in 1915 een bijeenkomst van de oppositie in de 2e Internationale plaats, die een manifest uitgaf. Het jaar daarop gaf een nieuwe bijeenkomst te Kienthal.

*) Paul Lange: De politiek der moderne Duitse Vakbeweging van 1914 tot 1919.

„Maar daarmee is ook de grens van beperking voor onze medewerkers getrokken.“

Kijk, dat is toch aardig: „onze medewerkers“ mogen vrijuit alles zeggen wat de redactie welgevallig is. Eerst buiten deze „grens“ heerscht de ijzeren diktatuur van de leiding. Dit is de vlag, waaronder het „wetenschappelijk“ tijdschrift van de C. P. in zee gaat.

Het is te hopen dat het revolutionair-socialistisch tijdschrift „De Nieuwe Tijd“ spoedig in nieuw-gedaante herreist, ten einde konsekwenter dan bij „De Nieuwe Tijd“ van de laatste jaren reeds het geval was, de revolutionaire problemen zoo veelzijdig en grondig mogelijk te laten behandelen met toepassing van zoo groot mogelijke meeningenvrijheid.

Een samenwerking van verschillende richtingen in het revolutionaire socialisme tot dit doel lijkt ons zeer wenschelijk; op dezen grondslag zou een orgaan mogelijk zijn dat de beste tradities van de „Nieuwe Tijd“ voortzet en de krachten der toekomst in zich vereenigt. Het is van belang dat niet door te groote verfraging hiermee, diegenen, die op zichzelf weinig of niets voor de „Kommunistische Gids“ voelen toch bij gebrek aan beter dit orgaan steunen en zodoende voor de „Nieuwe Tijd“ verloren gaan.

K. A. P. N.

AFDEELING AMSTERDAM.

Jl. Vrijdag sprak A. Korper in openbare cursusvergadering over: *Taktische strooming en de oprichting der K. A. P. in Nederland.*

Spreeker begint zijn rede met in herinnering te brengen, dat hij ruim een jaar geleden met dit zelfde onderwerp in de C. P. is opgetreden; alleen met dit verschil dat er toen geen K. A. P. bestond. Toen werd alleen gezegd, dat het maar kleine tactische verschillen waren, wij weten echter nu, dat het gaat om voor of tegen de wereldrevolutie.

De groote verschilpunten, die wij toen reeds met de C. P. hadden zijn de volgende internationale feiten:

In 1917 was de groote politieke betekenis van de vrede van Brest-Litowsk, dat daarvoor het eerst een proletariaat geweigerd heeft zich voor de bourgeoisie op te offeren en opklim voor zijn eigen belangen.

Trotsky probeerde toen het Duitse proletariaat tot dezelfde daad op te wekken, dus de revolutie internationaal uit te breiden. Reeds toen voelden de Bolschewiki, dat een communistische Staat niet alleen kon blijven staan.

In deze politiek zagen wij toen de enig mogelijke proletarische politiek.

Nu probeert Lenin, die toen de hoofd Leider van deze politiek was, deze politiek om te praten tot eene opportunistische.

Wat is nu echter de oorzaak, dat de Russen nu overgelopen zijn naar de contra-revolutie?

De oorzaak ligt niet in de eerste plaats bij de leiders en bij het Russische proletariaat. De schuld hiervan ligt ook bij de Intern. partijen.

Een der oorzaken is, dat Rusland de leider van de 3e Internationale is geworden. Daarmee was de politiek van Rusland aan die van de 3e Internationale vastgekoppeld. De revolutie zette zich niet door in Duitsland en daarmee was het lot van Rusland en daarmee van de 3e Internationale bezegeld.

Volgens Levy c.s., was in Duitsland de revolutie niet het verst voortgeschreden. De officiële leiders hebben zich verzet tegen een samengaan van Duitsland en Rusland en daarmee hebben zij reeds toen de revolutie verdraden.

Zij, de leiders, zeiden dat Engeland het land van de revolutie was. Nu is Engeland de meest sterke imperialistische mogendheid, waar het proletariaat nog 't meeste vertrouwen in zijn bourgeoisie heeft. Daar was de revolutie nog niet mogelijk, 't Had daar mogelijk kunnen worden, indien Duitsland zich met Rusland had vereenigd.

Ook in Nederland heeft de C. P. het Engelsche imperialisme gesteund.

Het gevolg van het tegenwerken van de revolutie in Duitsland door de leiders was, dat Rusland alleen bleef staan. Daardoor is de revolutie daar mislukt en moet Rusland zich nu wenden tot de vertegenwoordigers van het internationale kapitaal. De Russische regering moet nu het vertrouwen trachten te winnen van het kapitaal en moet daarom hare buitenlandse politiek veranderen.

Zij hebben nu geen belang meer bij de revolutie in Duitsland, integendeel.

De politiek van de 3e Internationale is hierdoor contra-revolutionair geworden.

De tragiek van de Bolschewiki is, dat zij, eens de leiders der wereldrevolutie, door het verraad der leiders der kommunistische partijen, nu een rem geworden zijn van de revolutie.

Het is de groote verdienste van Wolffheim en Laufenberg geweest, dat zij het eerst het verraad van Levy c.s. aantoonde.

Bij het begin der revolutie heeft Levy c.s. tegen het besluit van de partij in, het parool uitgegeven: „de

wapens neer“. Dit was het eerste groote verraad.

Het 2e verraad pleegden zij bij de Kapp-putsch. Toen de arbeiders in het Ruhrgebied een rood leger hadden opgericht (dit noemde Wijnkoop een wonder!) toen heeft Levy notabene een loyale oppositie aangeboden.

Opmerkelijk is hierbij nu het optreden van Lenin, hij heeft het optreden van Levy verdedigd. Alleen vond Lenin, dat Levy het niet zoo openlijk had moeten zeggen.

Daaruit blijkt, dat Lenin geen revolutionaire beweging in Duitsland wilde, hij geloofde niet meer aan een proletarische revolutie.

En wat wil Lenin nu in Engeland? De Labour partij de verkiezingen steunen, dus stemmen voor de arbeiders-partijmannen en tegen de bourgeoisie.

Dat is bewust liegen. Door de labour-partij te steunen, steunt men de bourgeoisie. Lenin wil dus de Engelsche bourgeoisie steunen.

Deze taktiek wordt veroorzaakt door de positie van Rusland. Rusland is gedwongen om te onderhandelen met de Engelsche bourgeoisie.

Voor deze taktiek zijn massa's noodig en is het geloof aan een spoedige wereldrevolutie geheel verdwenen.

Ook de taktiek van de C.P. is daarop gericht, zie de houding van v. Ravesteyn in de Kamer.

De taktiek van de 3e internationale is daardoor geworden de taktiek van de 2e.

Tegen deze taktiek is in Duitsland het eerst scherp verzet gekomen, nl. van de K.A.P.

De taktiek van Lenin is nu geworden: compromissen sluiten met de bourgeoisie. Dit betekent echter meehelpen het kapitaal op te bouwen.

Wij kunnen nu geen verschillen tusschen de Intern. bourgeoisie meer uitbuiten. Het doel dat het Intern. kapitaal zich gesteld heeft is: het kapitaal te herstellen en het proletariaat neer te slaan.

Zoolas wij vroeger tegen de S.D.A.P. zeiden, dat de verschillen tusschen liberaal en klerikaal onbetekend voor het proletariaat waren, dat beiden één waren in hun doel: de uitbuiting van het proletariaat, zoo worden ook nu, maar nu internationaal, de verschillen tusschen de bourgeoisieën verdoezeld door het gemeenschappelijke doel: de uitbuiting van het wereldkapitaal.

Wij staan geheel alleen tegenover de geheele internationale bourgeoisie. De oude wapens, zoals vakbeweging en parlementarisme zijn ondeugdelijk voor dezen strijd. Er moeten nieuwe organisaties komen.

Deze nieuwe organisaties zullen door het proletariaat in den strijd zelf gemaakt worden, zooals Rusland ons heeft geleerd.

En ook in Duitsland is dit reeds practijk geworden. Daar zijn in de revolutie de Arbeiter Unionen opgericht.

Lenin zelf heeft moeten erkennen, dat de K.A.P. het beter verstaat onder de massa's te werken, dan de K.P.D. De K.A.P.D. is steeds bij iedere groote beweging in Duitsland vooraan geweest.

In Duitsland is de oppositie uit de partij gegooit, hier is eigenlijk precies hetzelfde gebeurd.

Bij de vrede van Brest-Litowsk heeft Gorter er zich voor, Wijnkoop zich daartegen gesteld.

Waarom moest de oppositie er uit? Omdat deze oppositie een hinderpaal was voor de taktiek van de 3e Internationale.

De taktiek van de loyale oppositie is de internationale taktiek geworden! Hier door middel van het eenheidsfront. Wijnkoop wil zelfs de S.D.A.P. steunen, als de partij aan de regeering komt.

De C.P. wil dus mee regeren met de S.D.A.P. en Vakbeweging. Hij wil alle macht in handen stellen van de leiders, dus bij. Stenhuis c.s.

En ook de Roode Vak Internationale zoekt samenwerking met de 2e Internationale, met Oudegeest.

De 3e Internationale past zich meer en meer aan bij deze. Het wordt weer een winnen van de massa's.

Aan ons de taak om de totale internationale vernieuwing van den strijd in Nederland voor te bereiden.

Na een korte discussie met Verduyn wordt de vergadering gesloten.

Wij wonnen 1 lid en 1 abonné.

INGEZONDEN.

De bomaanslag en nog wat.

In het hoofdartikel van 13 Jan. '22 van de Tribune, wordt door de redactie aan onze kameraden, die de bomaanslag in den Haag gepleegd hebben, weer eens een blaam aangewreven. Eerst werden zij onder bedekte termen voor provocateurs uitgemaakt. Nu dat niet gelukt is gaat de redactie van de Tribune het blaadje omkeeren.

Het zijn nu in eens helden geworden, maar dan met een lichte er aan. Want zij zijn tot die wanhoopsdaad gekomen zegt de redactie door eene vermissing, omdat zij de leiders, de bonzen bestreden hebben van de C.P. De andere leiders, is niet erg, maar de leiders van de C.P. is wat anders, dat zijn goede leiders en

als Kooyman en de anderen maar de moeite hadden willen doen om Wijnkoop en consorten goed na te gaan en op hunne daden te letten, dan hadden zij hunne vergissing wel spoedig bemerkt en was de bomaanslag niet gebeurd.

Dat dit een totaal verkeerde manier is om de zaak voor te stellen, blijkt ten duidelijkste uit de verdediging van Kooyman voor den rechter.

Kooyman zegt dan, dat hij lid van de S.D.A.P. en later lid van de C.P. is geweest, maar dat hij deze partijen heeft verlaten omdat hij niet was geworden van het bedrog en den zwendel der leiders, die deze partijen slechts gebruikten als zaak, waarop zij kunnen parasiteeren.

Hij heeft ingezien, dat voor de vrijmaking der arbeidersklasse de partijen met hunne leiders een hinderpaal zijn en is daarom anti-parlementair geworden, tegen de vakbeweging en tegen alle partijen. Hij heeft dus wel degelijk op de leiders der C.P. en hunne daden gelet en is juist daarom een felle bonzenbestrijder geworden. De geheele voorstelling van de zaak, zooals de C. P. hem geeft, berust nergens anders op, dan om de arbeiders wijs te maken, dat de C. P. de eenige revolutionaire partij is en dat iedereen die niet die partij en haar leiders volgt, maar ze bestrijdt tot deze wanhoopsdaden moet komen.

Zij wil dus politieke munt slaan uit het idealisme en de opofferingsgezindheid van onze makkers en demonstreert daardoor ten duidelijkste haar eigen rotheid en verdorvenheid, hetgeen een bewijs te meer is voor het juiste inzicht van onze kameraden ten opzichte der partijen.

Comité van Actie

Tolienstraat 48

Den Haag.

In een volgend nummer zullen wij hierover eenige opmerkingen maken. Red.

Agenda Intern. Congres.

Binnenkort wordt een Int. Congres van de links-kommunisten gehouden. De agenda luidt als volgt:

1. *De objectieve grondslagen van de klassenstrijd in het tijdperk na de wereldoorlog.*

a. De economische en politieke toestand der wereld. Het kapit. systeem in zijn huidige vorm.

b. De klassentoestand in de afzonderlijke landen.

1. Econom. levensomstandigheden. 2. Prolet. organisatie's. 3. Klassebewustzijn.

2. *Kritisch onderzoek van de arb. beweging tot nu toe, vooral wat betreft haar taktiek en organisatievorm.*

a. 1e en 2e Intern. Soc. Dem. partijen en vakverenigingen. Ineenstorting van de 2e Intern. in de wereldoorlog.

b. Russische Revolutie en 3e Int. naar geschiedenis. Karakter der Russ. Revolutie. Haar betekenis voor het Int. proletariaat. Stichting der 3e Intern. Taktiek en organisatie. 2e Wereldcongres. 3e Wereldcongres. Vrede met Amsterdam. Vooruitzichten der Russ. Revolutie en der 3e Intern.

c. De Roode Vakinternationale.

d. De Duitse Revolutie. 1. Haar geschiedenis. Van de November — tot de Maartopstand. 2. Kritische bescherwing. De strijd om de Raden. Soc. Dem. partijen en Vakverenigingen. De Spartacusbond. K. A. P. en bedrijfsorganisatie's. Totaal beeld en resultaten der Duitse Revolutie.

3. *De Komm. Arbeiders Internationale.*

a. Objectieve grondslagen en ontwikkeling tot nu toe. Vooral te beschouwen de ontwikkeling van de tot nu toe bestaande K. A. Partijen.

b. De taktiek van de prolet. klassenstrijd in de huidige situatie. De taktiek der bedrijfsorganisatie's en haar praktische taak. De Intern. van Bedrijfsorganisatie's.

c. De organisatie der Komm. Arb. Int.

OPROEP.

De lezers van de K. A. Z. die hun abonnementsgelden nog moeten voldoen, wordt verzocht het bedrag (leest meer, als steun voor de K. A. P.D.) aan onze penningmeester te zenden. 't Overzenden van die annuïte 20 Mark per maand komt je anders op 3 Kwartjes, waarvan de K. A. Z. er hoogstens 1 ontvangt.

Tevens welken we alle lezers op tot steun aan de Verenigde Rev. Ondersteuningscommissie in Duitsland. Duizenden makkers, die voortaan stonden in den strijd, werden door de bourgeoisie geslachttoefrd. Ze zijn overgeleverd aan de meest naakte ellende. Deze makkers mogen we niet in de steek laten. Zend uw bijdrage. 't Adres van onze penningmeester is:

A. COENDERS,
Swammerdamstr.
Elinckwijk-Zuilen
bij Utrecht,